

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΑΣ Του ΠΑΥΛΟΥ ΝΤ'ΑΙΚΡΕΜΟΝ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Όταν η θυρωρός, κυρά Ρενιέ, είδε τον κ. Ζερβαί, θέλησε να τον διώξει γιατί τον νόμιζε για δημοσιογράφο. Μά εκείνος της έδειξε την ταυτότητά του και της είπε:

— Φαίνεται πως δεν έχεις δυνατή μνήμη, αφού δεν με αναγνωρίζεις... Θέλω να μου απαντήσεις στις ερωτήσεις που θα σου κάνω... Γρήγορα όμως, γιατί δεν έχω καιρό για χάσιμο... Πές μου, λοιπόν, αν μια κυρία κομμωτάτη, η οποία, όπως ούποτε κι' αν ήταν ντυμένη, θα φαινόταν πως ανήκε στην αριστοκρατία, ήρθε καμιά φορά σ' αυτό το σπίτι;

— Βέβαια, ήρθε! απάντησε η κυρά Ρενιέ καταφοβισμένη από τον τόνο του κ. Ζερβαί και μη τολμώντας να του φέρη αντιρρήσεις.

— Πόσες φορές ήρθε;

— Τρεις φορές την είδα εγώ. Άλλα θα ήρθε κι' άλλες φορές, γιατί οί Φίσερ που κατοικούν στο τρίτο πάτωμα και ο κ. Τεό που παίζει βιολί στην Μονμάρτη, την συνάντησαν κι' άλλες φορές.

— Θα τους εξετάσω κι' αυτούς, είπε ο κ. Ζερβαί. Σ' υποσάθησε τώρα να μου πής, τι ξέρεις, χωρίς να επινοήσης τίποτε, γιατί μάθε ότι τους ψευδομάρτυρες τους περιμένει η φυλακή.

— Λοιπόν, άρχισε να λήη η κυρά Ρενιέ, μια κυρία πολύ καθώς πρέπει παρουσιάστηκε εδώ και με ρώτησε αν είχα να της νοικιάσω κανένα διαμέρισμα στο τέταρτο πάτωμα. Της απάντησα καταφατικά και της ζήτησα 550 φρ. ενοίκιο, για να μου δώση 500, όπως συνηθίζεται. Θέλησε τότε να επισκεφθώ το διαμέρισμα, αλλά εγώ δεν είχα το κλειδί, γιατί το είχε πάρει ο εργολάβος επειδή έπρόκειτο να κάνει μερικές επισκευές. Φάνηκε σαν να δυσαρεστήθηκε γι' αυτό και ξαναγύρισε έπειτ' από πέντ' - έξη μέρες. Την ωδήγησα τότε στο διαμέρισμα που νοικιαζόταν, της άρεσε και θέλησε να το νοικιάση άμέσως, προπληρώνοντας ένα νοίκι.

— Τότε γιατί δεν έγινε το νοίκιασμα;

— Γιατί και προκαταβολικώς άμα γίνεται η πληρωμή, ο κ. Πρεβό, ο ιδιοκτήτης, θέλει προηγουμένως να μαθαίνει πληροφορίες για τους ενοικιαστές. Γιατί αλλιώς, παρ' όλη την προπληρωμή του ενοικίου, μπορεί νάχη κανείς βάσανα... Τό είπα λοιπόν αυτό στην κυρία εκείνη. Τότε αυτή μου προσέφερε εκατό φράγκα για να τη δεχτώ έτσι, κι' έπειδή εγώ αρνήθηκα να τα πάρω, φάνηκε πως θύμωσε πολύ.

— Δεν μπορώ να σου πω τ'ονομά μου, μου είπε. Έξ' άλλου δεν πρόκειται να κατοικήσω μονίμως στο διαμέρισμα αυτό. Θα έρχομαι κάθε τόσο. Άλλα θα το επιπλώσω και θα σου πληρώσω και τρία νοίκια προκαταβολικώς, αν θέλεις. Έβαλε και πάλι ένα χρυσό νόμισμα αυτή τη φορά στο χέρι μου και πρόσθεσε:

— Είτε νοικιάσω το διαμέρισμα αυτό, είτε όχι, εσύ πάρε όπως ούποτε το νόμισμα αυτό.

Έσκυψε το κεφάλι της ντροπαλά καθώς έλεγε τα λόγια αυτά και πρόσθεσε με σιγανή φωνή:

— Είμαι παντρεμένη.

Νόμισα ότι ήθελε το διαμέρισμα για να συναντάται κρυφά με κάποιον φίλο της και της υποσέθηκα να σωπάσω. Είστε, κύριε, ο πρώτος στον οποίο μιλάω για την υπόθεσι αυτή.

— Καλά, εξακολούθησε...

— Δεν πρόφτασα ν' ανακοινώσω την πρότασι της άγνωστης κυρίας στον ιδιοκτήτη του σπιτιού, όταν μετά δυό μέρες, ο Ροβέρτος, ο γλύπτης, μου ζήτησε το ίδιο διαμέρισμα.

— Τό ήθελε άμέσως;

— Όχι, τό ήθελε για τό τέλος του μηνός, αλλά, επειδή του είπα ότι η άγνωστη κυρία θα ξαναγύριζε για να

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

σοβαρωτάτης υποθέσεως και αν μου πής ψέματα, μπορούν να σου συμβούν δυσάρεστα πράγματα.

Τα λόγια αυτά του κ. Ζερβαί έκαναν την κυρά Ρενιέ να τρομάξη.

— Ω! τραύλισε. Άπ' όσα σ'ας είπα ως τώρα δεν υπάρχει λέξις που να μην είνε αληθινή...

— Τότε εξακολούθησε... Τί σε ρώτησε αυτή η άγνωστη κυρία;

— Με ρώτησε για τό όνομα του νέου ενοικιαστού, πότε σκόπευε να εγκατασταθώ στο διαμέρισμα κι' αν είχαν άρχισει ή επιδιορθώσεις... Έπειτα έφυγε λέγοντας: «Θά ξαναγυρίσω σε λίγες ημέρες... Πιθανόν ν' αλλάξη γνώμη ο νέος που νοικιάσε τό διαμέρισμα αυτό... Κρίμα!... Καί μου άρεσε πολύ...»

— Καί ξαναγύρισε; ρώτησε ο κ. Ζερβαί.

— Ξαναγύρισε, αλλά δεν την είδα πειά εγώ. Την συνάντησαν αυτή τη φορά μερικοί από τους ενοικιαστές.

— Πώς ήταν;

— Ψηλή, λεπτή, με πολύ αριστοκρατική εμφάνισι. Τό πρόσωπό της όμως δεν τό είδα ποτέ. Τό πυκνό βέλο της έκρυβε τα χαρακτηριστικά της. Μου φάνηκε όμως ότι τα μάτια της ήσαν μαύρα κι' έλαμπαν σαν διαμάντια.

— Δεν την ξαναείδες ποτέ πειά από τότε; ρώτησε ο κ. Ζερβαί.

— Όχι, ποτέ!

— Είσαι βέβαιη;

— Βεβαιοτάτη.

— Σκέψου καλά.

Η κυρά Ρενιέ κύτταξε τον άρχηγό της Δημοσιας Άσφαλείας ξαφνιασμένη κάπως για την έπιμονή του αυτή.

— Σκέφθηκα, του απάντησε. Είμαι βέβαιη ότι δεν ξαναείδα ποτέ την γυναίκα αυτή.

Ο κ. Ζερβαί έπνιξε ένα στεναγμό απογοητεύσεως. Ήταν φανερό πως η θυρωρός δεν είχε αναγνωρίσει την άγνωστη κυρία στο πρόσωπο της Ναδίνας ντε Ροσβέλ, όταν εκείνη έτρεξε κοντά στην Τερέζα, μετά την απόπειρα της δολοφονίας.

— Μου είπες ότι την άγνωστη αυτή κυρία την είδαν οι ενοικιαστές σου, κ. Τεό και οί Φίσερ. Είν' επάνω τώρα αυτοί; ρώτησε ο κ. Ζερβαί την θυρωρό.

— Οί Φίσερ, ναί. Έργάζονται κι' ο άντρας κι' η γυναίκα στο σπίτι τους για ένα μεγάλο υποδηματοποιείο. Ο κ. Τεό όμως δεν είν' εδώ, επιστρέφει πάντοτε μεταξύ των έντεκα και τής μισής.

— Σε ποιά πάτωμα, είπες, κάθονται οί Φίσερ;

— Στο τρίτο, σκάλα Ζ, απέναντι ακριβώς στην πόρτα του διαμερίσματος της κ. Τερέζας. Θέλετε να σ'α συνοδεύσω;

— Ευχαριστώ, προτιμώ να πάω μόνος. Δείξε μου μόνο τη σκάλα. Καί όταν ο κ. Τεό επιστρέψη, έλα να με είδοποίησης, χωρίς να του πής ότι τον ζητώ.

Η κυρά Ρενιέ σηκώθηκε. Ο κ. Ζερβαί την άκολούθησε και πρόσθεσε συγχρόνως ότι για να πάη κανείς στη σκάλα Ζ, έπρεπε να κάνει στροφή και ότι από τό δωμάτιο της θυρωρού δεν φαινότουσαν τα άτομα που πήγαιναν προς αυτό τό μέρος, όταν έρχόντουσαν κατ' ευθείαν από τό δρόμο.

Τα γραφεία του «Μπουκέτου» έχουν μεταφερθώ εις την όδον Γερμανού Παλαιών Πατρών 5 β' (έναντι πλατείας Κλαυθμώνος) Εις την διεύθυνσιν αυτήν πρέπει ν' απευθύνονται οί φίλοι αναγνώσται μας, όσοι επιθυμούν ν' αποκτήσουν τας έκδόσεις μας ή παλαιότερα φύλλα του «Μπουκέτου», κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Άριθμός Τηλεφώνου 26-135

Ἀνέθηκε τὰ τρία πατώματα καὶ χτύπησε μιὰ πόρτα, ἐπάνω στὴν ὁποία ἦταν γραμμένο, σὲ μιὰ ταμπέλλα, μὲ μεγάλα γράμματα, τὸ ὄνομα τοῦ ὑποδηματοποιῦ.

Ὁ ἴδιος ὁ Φίσερ τοῦ ἀνοίξε καὶ τὸν ρώτησε μὲ ἀλοατική προφορά:

— Ὁ κύριος ἔρχεται γιὰ καμμιά παραγγελία;

Ἄλλὰ ἡ γυναῖκα του, πιὸ ἔξυπνη, τὸν διέκοψε:

— Σώπα, Φρίτς. Ὁ κύριος θὰ ἦρθε γιὰ τὴν ὑπόθεσι τῆς Τερέζας. Μοῦ φαίνεται ὅτι τὸν ἀναγνωρίζω.

Ἡ γυναῖκα αὐτὴ φαινόταν τίμια κι' εἰλικρινῆς κι' ὁ κ. Ζερβαὶ δὲν ἐδίστασε νὰ πῆ τί ἤθελε.

Ἡ κυρία Λίνα Φίσερ τοῦ ἀπάντησε καὶ πάλι:

— Ναί, τὴν κυρία αὐτὴ, γιὰ τὴν ὁποία ρωτᾶτε, τὴν συνάντησα δυὸ φορές γυρίζοντας ἀπ' ἔξω τὸ βράδυ.

— Ποιὰ ὥρα ἦταν; ρώτησε ὁ ἀρχηγὸς τῆς Δημοσίας Ἀσφαλείας.

— Τὴν πρώτη φορά, θὰ ἦταν ἡ ὥρα ὀχτώ. Ἦταν Μάιος καὶ κείνη τὴν ὥρα εἶχε ἀρχίσει νὰ νυχτώνη. Τῆ δεύτερη φορά θὰ ἦταν ἐνηνιάμιση τοῦλάχιστον, γιὰτι εἶχα ἀργήσει πολὺ ἔξω. Τὴν πρώτη φορά τὴν εἶδα μαζὺ μὲ τὴν κυρὰ Ρενιέ κατὰ τὴν ἡμέρα πού τῆς ἔδειξε τὸ διαμέρισμα τοῦ πέμπτου πατώματος. Τῆ δεύτερη φορά, τὴν εἶδα ἔξω τῆ στιγμῆ πού ἐτοιμαζόταν νὰ μῆ μέσα στοὺ σπῆτι. Μόλις τὴν εἶδα, εἶπα μέσα μου: «Εἶν' ἡ κυρία πού εἶδα τις ἄλλες μαζὺ μὲ τὴν θυρωρὸ...» Μπῆκε μέσα κι' ἀρχισε νὰ ἀνεβαινῆ τὴν ἴδια σκάλα μὲ μένα. Ἀνέβαινε ἀργά, ἀλλὰ ὅταν εἶδε πὼς ἀνέβαινα ἔσπρωξε τῆς, ἐτάχυνε τὸ βῆμα τῆς. Τότε, καθὼς περνοῦσε κάτω ἀπὸ τὸ ράμφος τοῦ γκαζιῦ τοῦ πρώτου πατώματος, εἶδα κάτω ἀπὸ τὸ φόρεμά τῆς πού ἦταν ἀπλούστατο, μάλλινο σταχτί, πλούσια μεσοφόρια, μ' ἐκλεκτὲς δαντέλλες, κάλτσες πολυτελείας πού γυάλιζαν σὰν νῆσαν ἀπὸ ἀσημι κι' ἔνα ποδαράκι τόσο μικρὸ καὶ τόσο κομψὸ πού ποτέ μου δὲν ξαναεἶδα ὅμοιο. Φοροῦσε παπούτσια πανάκριβα, πού θὰ στοίχιζαν τοῦλάχιστον ἑκατονταπενήντα φράγκα.

— Καὶ πού πήγαίνε;

— Δὲν ξέρω. Εἶχα ἀργήσει, βλέπετε, καὶ δὲν ἔβλεπα τὴν ὥρα νὰ ξαναγυρίσω σπῆτι μου. Ἀλλὰ, ὅση ὥρα ἔκανα ν' ἀνοίξω τὴν πόρτα μου, ἀκούγα τὰ βήματά τῆς στὴ σκάλα. Εἶπα μάλιστα: «θὰ πηγαίνη στῆς κ. Τερέζας».

— Πὼς σὰς ἦρθε αὐτὴ ἡ σκέψις; ρώτησε ὁ κ. Ζερβαί.

— Ἐκανα αὐτὴ τὴ σκέψι γιὰτι ὅλοι ἐδῶ στοὺ σπῆτι ἔλεγαν ὅτι ἡ κ. Τερέζα ἦταν κόρη πολὺ μεγάλης οἰκογενείας καὶ ὅτι εἶχε φύγει ἀπὸ τὸ σπῆτι τῆς γιὰ νὰ παντρευτῆ ἕνα νέο πού ἀγαποῦσε κι' ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε οὔτε λεπτό. Βλέποντας λοιπὸν τὴν ἀγνωστὴ αὐτὴ κυρία πού κάτω ἀπὸ τὰ φορέματά τῆς ἦταν ντυμένη τόσο ἀριστοκρατικά, σκέφτηκα ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ ζητᾶ ἄλλον ἐδῶ μέσα ἀπὸ τὴν κ. Τερέζα.

— Καὶ αὐτὴ τὴν ἀγνωστὴ κυρία δὲν τὴν ξαναεἶδατε ποτέ πειά; ρώτησε ὁ κ. Ζερβαί.

— Ποτέ!

— Προτοῦ ἀπαντήσετε τόσο κατηγορηματικά, ξανάπε ὁ ἀρχηγὸς τῆς Δημοσίας Ἀσφαλείας σκεφθῆτε καλά, θυμηθῆτε καλά.

Τὰ ἴδια περίπου εἶχε πῆ προηγουμένως καὶ στὴν κυρὰ Ρενιέ Ἄλλὰ ἐνῶ τὸ στρουφνὸ πρόσωπο τῆς θυρωροῦ εἶχε μείνει ἀκίνητο, τὸ λεπτὸ πρόσωπο τῆς νεαρῆς Ἀλοατῆς πήρε μιὰ ἔκφρασι ἀγωνίας πού δὲν ἔξφυγε ἀπὸ τὸ ἐξεταστικὸ βλέμμα τοῦ ἀστυνομικοῦ.

— Θυμηθῆτε καλά, ξαναεἶπε

— Ναί, ἀπάντησε τέλος ἡ νέα γυναῖκα, θυμήθηκα τώρα κάτι πού τὸ εἶχα ξεχάσει καὶ πού ἀφησε μιὰ ἐντύπωσι τόσο φευγαλέα σὲ μένα, ὥστε εἶνε ζήτημα ἂν θὰ τὸ ξαναθυμῶμαι ποτέ, ἂν δὲν μὲ παρακινούσατε σεις.

— Λέγετε! εἶπε ὁ κ. Ζερβαί, τοῦ ὁποῖου τὸ πρόσωπο ἔλαμψε ξαφνικά.

— Εἶνε τόσο ἀλλόκοτο τὸ πρᾶγμα πού θὰ σὰς πῶ ὥστε οἴγουρα θὰ μὲ νομῖσετε γιὰ τρελλή, ὅπως νόμισα κι' ἐγὼ τὸν ἑαυτὸ μου, ὅταν γιὰ πρώτη φορά μου ἦρθε ἡ ἰδέα αὐτὴ.

— Ἀδιάφορο, εἶπε ὁ κ. Ζερβαί. Λέγετε!

— Λοιπὸν τὴν ἡμέρα πού μετέφεραν τὴν κ. Τερέζα πληγωμένη ἀπὸ δῶ καὶ εἶχαμε μαζευτῆ ὅλοι κάτω στὴν πόρτα γιὰ νὰ δοῦμε, ἔξαφνα μερικοὶ ψιθύρισαν μὲ συμπόνοια δείχνοντας μιὰ ἀριστοκρατίδα πού ἀκολουθοῦσε ἀπὸ πίσω: «Νὰ ἡ μητέρα τῆς». Κύτταξα τότε κι' ἐγὼ καὶ λίγο ἔλειψε νὰ φωνάξω, γιὰτι μοῦ φάνηκε πὼς ἀναγνώρισα στὴν κυρία πού ἔδειχναν, τὴν ἀγνωστὴ κυρία πού εἶχα δῆ τὴ μιὰ φορά μαζὺ μὲ τὴν κυρὰ Ρενιέ καὶ τὴν ἄλλη στὴ σκάλα. Μὰ ἀμέσως σκέφτηκα: «Μπα! Αὐτὲς ἡ ἀριστοκρατίσες μοιάζουν ὅλες. Ἔχουν τὸ ἴδιο σῶμα, τὸ ἴδιο βᾶδισμα...» Ἐπειτα δὲν εἶχα δῆ τὸ πρόσωπο τῆς ἀγνωστῆς κυρίας. Ἐξ ἄλλου δὲν ἦταν δυνατόν νὰ εἶνε αὐτὴ, ἀφοῦ ὅλοι βεβαίωναν ὅτι ἡ μητέρα τῆς κ. Τερέζας, θυμωμένη μὲ τὴν κόρη τῆς, δὲν τὴν εἶχε ξαναεἶδῆ ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ γάμου τῆς.

Τὴ στιγμῆ ἐκείνη, ἡ κυρὰ Ρενιέ παρουσιάστηκε κι' ἀνήγγειλε στὸν κ. Ζερβαί ὅτι ὁ κ. Τεὸ, ὁ ἐνοικιαστῆς πού ἔπαιζε βιολί σ' ἕνα κέντρο τῆς Μονμάρτρης, εἶχε ξαναγυρίσει καὶ περίμενε κάτω στοὺ θυρωρεῖο.

Ὁ κ. Ζερβαί κατέθηκε ἀμέσως.

Ἡ κατάθεσις τοῦ βιολιστοῦ Τεὸ ἔμοιαζε ἀκριβῶς μὲ τῆς κ. Φίσερ.

Κατὰ τοὺς μῆνες πού προηγήθηκαν τῆς ἀποπείρας τῆς δολοφονίας τῆς Τερέζας, χωρὶς ὅμως

νὰ μπορῆ νὰ προσδιορίσῃ ποιὲς ἀκριβῶς ἡμέρες, εἶχε συναντήσῃ τρεῖς φορές τὴν ἀγνωστὴ αὐτὴ κυρία, ἀλλὰ πιὸ νωρὶς ἀπ' ὅ,τι τὴν εἶχε συναντήσῃ ἡ κ. Φίσερ, δηλαδὴ κατὰ τις ὀχτώ ἡ ὥρα, ὅταν ἔφευγε γιὰ νὰ πάη στὴ δουλειά του.

— Τί σκέψεις κάνατε γιὰ τις συναντήσεις αὐτές; ρώτησε ὁ κ. Ζερβαί.

— Ἐπειδὴ ἤξερα ὅλους τοὺς ἐνοίκους, σκέφτηκα ὅτι θὰ ἦταν κάποια πλούσια κυρία πού ἐρχόταν νὰ ἐπισκεφθῆ κάποιον ἄπορο. Κι' οὕτε τὴν συλλογίστηκα περισσότερο.

— Καὶ δὲν τὴν ξαναεἶδατε ποτέ πειά; ρώτησε ὁ κ. Ζερβαί.

— Ὁχι, ἀπάντησε ὁ νέος βιολιστῆς.

— Προτοῦ ἐπιμεῖνῃ στοὺ σημείο αὐτὸ, ὁ κ. Ζερβαί ρώτησε:

— Εἴσατε στοὺ σπῆτι, ὅταν ἐπήραν ἀπὸ ἐδῶ

τὴν κ. Τερέζα πληγωμένη;

Χωρὶς νὰ ἐννοήσῃ τὸ σκοπὸ τῆς ἐρωτήσεως αὐτῆς, ὁ μουσικὸς ἀπάντησε ἀρνητικά.

— Τὴν ὥρα ἐκείνη, εἶπε, ἔλειπα ἀπὸ τὸ σπῆτι.

Ὁ κ. Ζερβαί δὲν εἶχε νὰ μάθῃ περισσότερα στοὺ σπῆτι ἐκεῖνο.

Ἀτομικῶς εἶχε βεβαιωθῆ πειά καὶ ἡ πεποίθησις του εἶχε σχηματισθῆ.

Ναί, ἡ εἰκασίς τῆς Φράγκας ἦσαν ὀρθές: Ἡ κ. ντὲ Ροσβέλ εἶχε πάει πολλές φορές στοὺ σπῆτι τοῦ ἐγκλήματος, συχνότερα μάλιστα ἀπ' ὅ,τι τὴν εἶχαν δῆ, εἴτε γιὰ νὰ κατασκοπεύσῃ τὰ κατατόπια, εἴτε γιὰ νὰ πληροφορηθῆ τις συνήθειες τῆς Τερέζας καὶ νὰ παραμονέψῃ τὴν εὐνοϊκώτερη στιγμῆ γιὰ νὰ ἐκ-

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΤΟ ΚΛΕΙΣΜΕΝΟ ΣΠΙΤΙ

Νύχτα μυστηρίων. Χριστουγέννων ὥρα
Ἡ ζωὴ μοιραζει στον καθένα δῶρα.

— Ἀνοίξει! — Ποιὸς εἶσαι; — Ἡ θεά σου ἡ
(Δόξα
πού ὅλη σου τὴ νειότη νὰ χρυσῶνω μὲ
(εἶδες
μέσα στὰ ὄνειρά σου σὰν μὲ οὐράνια τόξα.
Ἀνοίξει, σοῦ φέρνω μάγισσες ἐλπίδες!

— Φύγει! τοῦ σπιτιοῦ μου δὲν ἀνοίγει ἡ θύρα.
Νὰ κερνάς φαρμάκια σοῦγραψεν ἡ Μοῖρα.

— Ἀνοίξει! — Ποιὸς εἶσαι; — Ὁ Θεὸς τοῦ
(κόσμου
Ἄλλοι μὲ λατρεύουν, ὅλοι μὲ δοξάζουν,
Ἔρως, Δόξα, Κάλχη, σκύθουν ὅλα ἐμ-
(πρὸς μου
Ἀνοίξει τὴ θύρα! Πλοῦτο μ' ὀνομάζουν.

— Σὺ τὴν εὐτυχία δὲν γνωρίζεις, τράβα!
Πίσω σου δὲ σέρνω τὴ ζωὴ μου σκλάβο.

— Ἀνοίξει! — Ποιὸς εἶσαι; — Δὲν ὑπάρχει
(μέρος,
πού νὰ μὴ μ' ἀνοίγουν διάπλατὴ τὴ θύρα.
σὲ παλάτια μπαινέι καὶ καλύθα ὁ Ἔρως.
τὴν καρδιά νὰ γιάνω ἔρχομαι τὴ χίρα.

— Φύγει! τὴν ψυχὴ μου πότισες μὲ μίσση
τὸ ἀραχλὸ μου σπῆτι σὺ μοῦ τῶχεις κλείσει.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΗΣ

Ο κ. Ντεσάν έφτανε ταχτικά στο γραφείο του στις έν-
νέα τό πρωί. Θά τον έβλεπε λοιπόν πριν φύγη με τή Φράγ-
κα για τήν επίσκεψί τους στη φυλακή.

Αυτό και έγινε πράγματι.

Από τις έφτάμιση, ή βαρώνη τον περίμενε στο γραφείο
του με άπερίγραπτη άνυπομονησία. Τέλος, κατά τις όχτώ-
μιση, ό κ. Ντεσάν έφτασε...

— "Α! Θεέ μου! Άγαπητή κυρία, τί έχετε; φώναξε ό
Ντεσάν από τό κατώφλι τής πόρτας, βλέποντας τά χαρα-
κτηριστικά τής βαρώνης άλλοιωμένα.

— Αύτή τή φορά ίσως, άπάντησε ή βαρώνη, βρίσκομαι
επί τά ίχνη του παιδιού του Όλιθιέ, αλλά πρέπει νά μάθω
πού κατοικούσε ή καταραμένη εκείνη έρωμένη του πού
μου τον σκότωσε... Ω! Ντεσάν, παληέ μου φίλε, σε ίκε-
τεύω... Προσπάθησε νά θυμηθής. Ό Όλιθιέ σ' αγαπούσε
και σ' έκτιμούσε και είσαι ό μόνος στον όποιο άνοιξε ί-
σως τήν καρδιά του. Δέν σου είπε ποτέ ότι θά πήγαινε στο
Πασού; Δέν έπρόφερε ποτέ τόνομα τής όδου Πύργου μπρο-
στά σου;

Ό Ντεσάν σκέφτηκε επί μερικές στιγμές. Από τά χα-
ρακτηριστικά του φαινόταν ή τεραστία προσπάθεια πού
κατέβαλλε για νά θυμηθί.

— "Όχι, άπάντησε τέλος. Ποτέ ό Όλιθιέ δέν μου έκανε
λόγο για τήν συνοικία στην όποία πήγαινε, ούτε για τό
δρόμο στον όποιο κατοικούσε ή έρωμένη του. Είμαι βέ-
βαιος γι' αυτό.

Η βαρώνη ώστόσο δέν άπογοητεύτηκε από τήν άπάντη-
σι αυτή.

— Θα προσπαθήσω, είπε νά επιτύ-
χω τό σκοπό μου και χωρίς τήν λε-
πτομέρεια αυτή.

Τέλος, ή ώρα τής επισκέψεως
στη φυλακή του Μαζάς έφτασε.

Η Φράγκα ήταν κιόλας έτοιμη.
Και ήταν τόσο ώραία, τόσο άξιολά-
τρευτη εκείνο τό πρωί, μέσα στην ά-
πλή τουαλέττα της, ώστε ή βαρώνη
μόλις τήν είδε, ένοιωσε κάποιο βάλ-
σαμο ν' άπλώνεται στην ψυχή της.

— "Ω! πόσο θά χαρή ό Ροβέρτος
άμα σε δη! τής είπε.

Μέσα στ' άμάξι πού τις ώδηγοΰσε
πρός τή φυλακή, ή βαρώνη έσφιγγε
σαν τρελλή τή Φράγκα στην άγκα-
λιά της.

Ό δρόμος ως εκεί τους φάνηκε ά-
τελείωτος κι' όταν τέλος τό άμάξι
στάθηκε μπρός στη βαρεία πόρτα
τής φυλακής, ένας στεναγμός άνακου-
φίσεως βγήκε από τά χείλη τους.

Όλόκληρο τό προσωπικό τών φυ-
λακών δέχτηκε με ύποκλίσεις τή
Παυλίνα, όταν εκείνη έδειξε τήν ά-
δεια του εισαγγελέως Γκρολιέ - Σαβέρν και τά θερμά συ-
στατικά λόγια πού τήν συνώδευαν.

— Πού θέλει νά δη τον ύπόδικο, ή κυρία βαρώνη; ρώτη-
σε ό διευθυντής τών φυλακών. "Όχι βέβαια στο μέρος πού
δέχονται συνήθως επισκέψεις οί φυλακισμένοι...

— "Α! όχι! άπάντησε ή Παυλίνα. Δέν μ' ενδιαφέρει σε
ποιδ μέρος... φτάνει νά μη μάς χωρίζουν τά κάγκελα και
νά ξέρουμε ότι είμαστε μόνιμοι χωρίς φύλακες. Θα προτιμού-
σα στο κελλί πού μένει.

— Πολύ εύχαρίστως, άπάντησε ό διευθυντής τών φυλα-
κών. "Ωστόσο τό καθήκον μου μου επιβάλλει νά παρακα-
λέσω τήν κυρία βαρώνη νά μου δώση μιá ύπόσχεσι.

— Λέγετε.

— "Ότι ούτε ή κυρία βαρώνη, ούτε ή δεσποινίς θα δώ-
σουν όποιοδήποτε άντικείμενο στον ύπόδικο.

— "Όσο γι' αυτό σας δίνουμε τό λόγο τής τιμής μας.
Θέλουμε άπλώς νά τον ίδουμε και νά τον ένθαρρύνουμε λέ-
γοντάς του ότι είμαστε βεβαίότατες για τήν άθωότητά του.

Ό διευθυντής προχώρησε τότε προς μιá πόρτα και προσ-
κάλεσε τις δυό κυρίες νά τον ακολουθήσουν. "Αφού πέρα-
σαν μιá άτελείωτη σειρά διαδρόμων έφτασαν τέλος μπρός
στο κελλί του Ροβέρτου.

"Ενας φύλακας, πού συνώδευε τον διευθυντή, άνοιξε τήν
πόρτα και μπήκε μέσα αναγγέλλοντας στον ύπόδικο ότι
έν ζητούσαν.

"Επειτα βγήκε έξω.

Άμέσως τότε ή Φράγκα ώρμησε μέσα, βγάζοντας μιá
υγή.

Και πριν εκείνος τήν άναγνωρίση, ρίχτηκε στην άγκα-
λιά του άγαπημένου της...

— Ροβέρτε!... Ροβέρτε!... Άγάπη μου!... φώναξε έτοιμη
νά λιποθυμήση.

Ό νέος, σαν κεραυνόπληκτος από τήν εύτυχία, τήν έσφιγγε
στην άγκαλιά του, τήν κύτταζε μη βρίσκοντας ούτε έ-
να λόγο νά τής πη, μη πιστεύοντας στην εύτυχία του.

Δέν έβλεπε καν τήν Παυλίνα, ή όποία όρθια σε μιá γω-
νια, κατάλευκη και τρεμάμενη, τον κύτταζε με τά μεγάλα
της μάτια, τά όποια είχαν γίνει τώρα άκόμα μεγαλύτερα.

— "Ω! Φράγκα, τραύλισε τέλος, Φράγκα μου άγαπη-
μένη, θησαυρέ μου... άγγελέ μου... Έσύ είσ' έδω; "Ω!
πόσο καλός είν' ό Θεός!...

Η Παυλίνα, άκούγοντας τους συγκινημένους αυτούς τό-
νους τής φωνής του, δέν τους ξεχώριζε καθόλου από τους
τόνους μιáς άλλης φωνής άγαπημένης πού ό ήχος της εί-
χε μείνει άξέχαστος στην καρδιά και στ' αυτιά τής δυστυ-
χισμένης μητέρας...

Αυτός ήταν!

Ήταν τό παιδί του παιδιού της πού τόσο τό είχε ανα-
ζητήσει, τόσο τό είχε λαχταρήσει και τόσο τό είχε κλά-
ψει...

Ήταν αυτός πού είχε στις φλέβες του τις τελευταίες
σταγόνες του παλαιού έντιμοτάτου αίματος τών Γιακομ-
πσεν!

Ήταν αυτός ό έγγονός της πού ή Παυλίνα, πριν πεθάνη,
θά μπορούσε νά τον φιλήση, νά τον χαϊδέψη, νά τον εύλο-
γήση και νά τον λατρέψη...

Τον κύτταζε από τήν άγωνία της
με άπέραντη προσοχή.

Τά ώραία καστανά μάτια του με
τις χρυσές άναλαμπές ήσαν όμοια
με τά δικά της.

Τά τόσο άριστοκρατικά μάγουλά
του ήσαν επίσης τά δικά της.

Τό καλλίγραμμο και τόσο τρυ-
φερό στόμα του ήταν τό στόμα του
συζύγου της, του Πέτρου Γιακομ-
πσεν, του Όλιθιέ, πού είχε στόμα
όμοιο με του πατέρα του.

Άλλά τό μέτωπο, τό εξαίσιο έ-
κείνο μέτωπο, τό όποιο, κατά τήν
έκφρασι τής Φράγκας, στόλιζε όλο
τό λεπτό επίμηκες πρόσωπό του,
ά! δέν υπήρχε άμφιβολία, ήταν τό
μέτωπο του Σάντα - Κρούζ, ήταν
τό μέτωπο τής Φράγκας... και, για-
τι νά τό άρνηθί κανείς; ήταν τό
μέτωπο τής καταραμένης εκείνης
γυναίκας πού διατηρούσε άκόμα τό
όνομα τής κομήσης Ναδίνας ντέ
Ροσβέλ...

Αυτή ή τελευταία λεπτομέρεια ά-
ποτελούσε μιá επιπλέον άπόδειξι

για τήν Παυλίνα, ότι ό Ροβέρτος, τό έκθετο του ασύλου
τής Όρλεάνης, ήταν πραγματικά τό χαμένο παιδί του Ό-
λιθιέ και τής Ζουανέττας.

Μεθυσμένη από εύτυχία, βέβαιη πειά, κυριευμένη από
μιá άπερίγραπτη συγκίνηση, νοιώθοντας τά μητρικά της
σπλάχνα νά φρίσσουν, ή Παυλίνα έκλεισε τά μάτια της.

Κάποιος θόρυβος όμως κοντά της τήν άνάγκασε νά τ'
άνοίξη πάλι.

Ήταν ή Φράγκα πού προχωρούσε προς αυτήν, κρατών-
τας τό Ροβέρτο από τό χέρι.

— "Όχι, του έλεγε, δέν με συνώδευσε ή Σίμπιλ, αλλά ή
νουνά... Δέν τήν γνωρίζεις άκόμα, Ροβέρτε, αλλά τήν βέ-
βαίωσα ότι τους ανθρώπους πού αγαπώ έγώ, τους αγα-
πās κι' έσύ. Δέν είν' έτσι;

— "Ω! βέβαια, έτσι είνε, Φράγκα μου! Δέν τήν γνωρίζω,
είπες; Άπατάσαι! Τόσες και τόσες φορές μου έχεις μιλή-
σει γι' αυτήν. Από σένα ξέρω πόσο βασανισμένη υπήρξε
ή ζωή της, τί υπέφερε και ότι μολαταύτα υπήρξε πάντοτε
καλή... Ξέρω πόσο εύγενής, πόσο μεγαλόψυχη είνε ή γυ-
ναίκα αυτή, τήν όποία όλος ό κόσμος εκτιμά και ύπολή-
πτεται... Και όμως ή μεγάλη αυτή κυρία καταδέχεται κι'
έρχεται έδω νά μ' έπικεφθί στο μέρος αυτό τής άτιμίας...
Αυτή σε συνοδεύει;... Και δέν πιστεύει στην κατηγορία πού
μου άποδίδουν.

» "Ω, κυρία, έπρόσθεσε άπλώνοντας ένωμένα τά χέρια
του προς τήν Παυλίνα, νά είσατε εύλογημένη.

Ήταν έτοιμος νά γονατίση μπροστά της.

(Άκολουθεϊ)

